

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae Sive Ius Ecclesiasticum

Wiestner, Jacob

Monachii, 1706

V. De Tempore, requisito ad Præscriptionem rerum corporalium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62656](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62656)

ibid. Alexand. de Nevo in c. Si diligenti cit. n. 53. Laiman. in c. 1. cit. n. 2. & Eirrhing ad hanc Rubric. num. 88. ultra quadraginta annorum lapsum titulum eò solum casu exigentium, quò Jus commune, sicut resistit possessori, ita ejus adversario, sive ei, contra quem præscribitur, assistit, Unde secundum hos DD. una Ecclesia vel Monasterium contra Ecclesiam vel Monasterium aliud decimas, intra Parochiæ neutri subjectæ fines provenientes, quadraginta annis sine allegatione vel probatione tituli præscribit. Ratio est; quia, si Jus commune præscribentis adversario, sive ei, contra quem currit præscriptio, non assistat, quoad hunc possessori seu præscribenti Jus non resistit; ac proinde quoad eum non fundat malæ fidei aut ignorantæ præsumptionem: propter quam titulus aut immemorialis possessio exigitur in præscribente. Confirmatur; quia, cum præscribentis adversario Jus commune non assistit, intentionem suam in Jure communi, & ex hoc orta præsumptione fundatam neuter habet; ac proinde melior est conditio possidentis: & in hoc, ultra quadragenariam & bona fide continuatam possessionem, etiam titulum exigendi specialis ratio non apparet.

ARTICULUS V.

De Tempore, requisito ad Præscriptionem rerum Corporalium.

SUMMARIUM.

81. Hoc varium est pro rerum & personarum varietate.
82. Res mobiles triennio contra quoscunque, etiam contra Ecclesias, saltem inferiores:
83. Imò contra Romanam:

84. Immobiles inter privatos presentes 10. inter absentes 20. annis cum titulo,
85. Sine isto 30. annis præscribuntur.
86. Duo absentia uni presentia anno æquivalent,
87. Saltem cum præscriptio contra absentem,
88. Imò & cum contra reversum ac presentem completur.
89. Eadem res 100. annis præscribuntur contra Ecclesiam Romanam:
90. Cujus privilegium quoad exemptionem,
91. Non est jam quoad alia bona, exemptionis prædest.
92. Quoad easdem res Ecclesia inferiorum res quadragenariò,
93. Etiam contra alias Ecclesias:
94. Et quedam longiori præscriptione defenduntur:
95. Nisi rei præscriptio à privato fuerit inchoata.
96. Centum annis defenduntur civitates, pagi, Regna &c.
97. Non tamen quoad omnia bona.
98. Principi in summa potestatis signum competentia,
99. Ejusque dignitati reservata nunquam præscribuntur:
100. Nisi ista alius soleant communicare.
101. Bona vacantia aliter contra Seculares.
102. Aliter contra Ecclesiasticum fiscum præscribuntur.
103. Cum Jus resistit, exigitur possessio quadragenaria cum titulo.
104. Vel immemorialis:
105. Quæ à centenaria possessione defert,
106. Et plus, quàm ista requirit.
107. Alia etiam est probatio centum annorum,
108. Et alia immemorialis:
109. Quæ illà nequaquam est minor.

P P P 3

Quartum

81. **Q**uartum Præscriptionis requisitum est legitimum Tempus possessionis, sine interruptione continuata, *l. Usucapio 3. ff. de Usurp. & Usucap.* quod varium est pro varietate rerum: & eorum etiam, contra quos præscriptio currit: & quadrifariam distingui potest, in Breve, cuiusmodi est quodcunque decenniū minus: Longum decem inter præsentēs & viginti annorum inter absentes: Longissimum triginta, quadraginta, aut sexaginta, vel etiam centum annorum, & Immemoriale sive, cuius in iūcti memoria non existit. In particulari

82. Primò, res mobiles, ut sunt pecuniæ, vestes, gemmæ, annuli, torques; vasa, animalia &c. quancunque pretii, dummodo furtivæ non sint, cum titulo trienniū præscribuntur, *l. Unica C. de Usucap. transform. & pr. Instit. de Usucap. sine titulo autem triginta annis, arg. l. Sicut 3. & l. Si quis 8. C. de Præscript. 30. vel 40. annor.* Ratio autem, cur præscriptioni illarum, quantumvis facilius, quàm res immobiles occultentur, angustius, quàm his tempus legibus definitum sit, est; quòd mobilium amissione dominis plerumque minus præiudicium inferatur: & quando bona fide possidentur, non facile soleant occultari: quando verò possidentur mala, præscriptioni obnoxia non sint.

Eòdem temporis spatio res mobiles etiam pretiosissimæ præscribuntur contra Ecclesias, saltem inferiores, cæteraque loca sacra & religiosa, *Aurb. Quas actiones, C. de SS. Eccles.* quæ illis quadragenariæ præscriptionis privilegium sic stabilitur, ut *usucapio trienniū & quadrienniū præscriptio in suo robore durare* permittatur. Hanc autem Authenticam, quantumvis Imperialis Constitutio sit, ab Ecclesia receptam & approba-

tam, patet ex *can. fin. ibi, Veneranda leges Romane &c. 16. q. 3.* & sacrorum Tribunalium, ejus allegationem non minus, quàm prophana admittentium, aliquid usu; ut proinde à Gratiano quædam Ecclesiasticus aliquis Canon in Decreto post *can. Jubemus 16. §. De Præscriptionibus cit. q. 3.* jure optimo sit relata. Unde

Dubium & controversia nascitur, an res mobiles trienniū præscribantur etiam contra Ecclesiam Romanam. Eas enim contra hanc non nisi centum annis præscribi, cum Panorm. in *c. Cum dilectis 4. de Confirmat. usil. n. 12.* & Sylvestro *V. Præscriptio 1. n. 7.* tenent Balbus de *Præscript. p. 5. pr. p. 1. num. 23.* Covarruvias in *Reg. Possessor p. 2. num. 5.* Lessius *Lib. 2. de J. & J. cap. 6. num. 21.* & Arnold. Rath. de *Usucap. cap. 5. n. 15.* propter textum *c. Ad audientiam 13. & c. Cum nobis 14.* quibus centenariæ præscriptionis privilegium Romane Ecclesiæ generaliter & sine ulla inter res distinctione adstruitur ac stabilitur,

Sed veritas, contra hanc quoque res mobiles trienniū lapsu præscribi, in suis *Tract. de J. & J.* defendunt Molina *Tract. 2. disp. 68. n. 4.* Lugo *disp. 7. n. 69.* & Haunold, *Tomo 1. Tract. 5. n. 28.* quos præter alios secutus est Barboza in *c. Cum nobis cit. n. 3.* Ratio, quam reddunt, unica, sed satis firma est; quòd *c. Ad audientiam &c. Cum nobis cit.* textus, et si generaliter loquantur, clarè tamen referantur ad LL. Civiles, à quibus hoc privilegium originem ducit, scilicet ad *Aurb. Quas actiones cit. Aurb.* autem ista centenariam præscriptionem Romane Ecclesiæ concedens, si bene ponderetur, spectet solas actiones; quæ contra privatos decem, viginti, aut triginta, contra Ecclesias inferiores 40. annorum præscriptione excluduntur; quod in solis immobilibus

immobilibus contingit, ut colligitur ex *Novell. 9.* ex qua *Auth. cit.* est delumpta; hæc enim solum loquitur de præscriptione temporis longissimi, quæ in solis immobilibus competeat. Unde *cc. cit.* de eadem, sive solorum immobilium præscriptione sunt exaudienda. Confirmatur quia mobilia raro centum annis perdurant. Unde, si minori temporis spatium non præscriberentur, raro & vix inquam contra Ecclesiam Romanam possent præscribi. Quæ fortassis ratio est, cur *Auth. cit.* inserta sint verba, *Usucapione triennii & quadriennii præscriptione in suo robore durantibus.*

84. Secundò, res immobiles, ut prædia, domus, fundi &c. cum titulo inter privatos præsentem decem, inter absentes viginti, *l. Unica cit. & pr. Inst. de Usucap. sine titulo* autem triginta annis præscribuntur, *c. fin. C. de Præscript. long. temp. l. Si quis 8. §. 1. junctâ Gloſâ, V. Tenuerit, C. de Præscript. 30. vel 40. annor. c. Sanctorum 9. hinc & can. Placuit 15. §. Præscriptionum, 16. q. 3.* absentibus autem longius tempus, quàm præsentibus, indulgendi ratio fuit; quòd major negligentia sit eorum, qui præsentem non curant, nec revocant res suas; cum præsentem rebus suis adesse, easque à possessore citius & facilius, quàm absentes, valeant revocare, *Perez in C. de Præscript. long. temp. n. 10. & Harprecht in pr. cit. num. 131.*

Præsentem autem hoc locò rei possessor & dominus, sive is qui, & is, contra quem præscribit, censetur, si in eadem, *vg. Bavaria:* absentes, si in diversis provinciis *vg. unus in Bavaria, alter in Austria, Tyroli, Palatinatu &c.* commorentur, *l. fin. cit.* Jure Bavarico pro præsentibus die im Landt: die auffer Landts pro absentibus habentur. *cit. Molina disp. 69. n. 2. Rath. cap. 5. cit.*

num. 24. & Manzius in pr. cit. num. 83.

Casu autem, quò is, contra quem præscribitur, partim præsentem, partim absens est, unum præsentem duobus absentem annis æquivalere; ac proinde, si quinquenniò solum præsentem sit, ad complendam præscriptionem ultra illud decem annorum spatium decurrendum, traditur *Auth. Si quis, C. de Præscript. long. temp. cujus ex Novella 119. cap. 8. de sumptæ tenor est, Quod si quis quibusdam annis præsentem sit, quibusdam absentem, adjiciuntur ei supra decennium tot anni, quot annis ex decennio fuit absentem.* Ubi

Dubium & inter duos clari nominis 87.

Jurium Doctoros agitata controversia est de casu, quò is, contra quem præscriptio currit, ejus inchoatæ tempore præsentem, postea absens, & demum ante completos annos reversus & iterum præsentem est: sicut accidit, cum Titius post 6. annos præsentem, quatuor annis absens, iisque exactis reversus fuit; hoc enim casu, ut præscriptio legitime completa dici possit, à reverso, sive iterum præsentem, quatuor integris annis possessionem continuandam, Doctorum illorum alter voluit, & secutus est Cujacium *in l. fin. cit. Perez n. 11. & Philip. Richter in Auth. cit.* ubi adversus eum, qui post præsentem quinquenniò totidem annis absens fuit, reversum, & iterum præsentem, ad complendam præscriptionem novum præsentem quinquenniò requirit; quòd *Auth. & cap. 8. cit. Imperialibus Constitutionibus* à tali tot annos supra decennium adjiciendos statuat, quot annis absens fuit; ac proinde ab eo, qui post sex annos præsentem quatuor annis absens fuit, quatuor alii anni sunt adjiciendi.

Sed iste, *Auth. & cap. 8. cit.* intelletus & præsentem absentemque annorum computatio displicere semper visa est *TT.* hac in

hac in re cum Sylvestro V. *Præscriptio 1. 9. 7. & Lessio Lib. 2. de J. & J. cap. 6. n. 23.* Regulæ instar statutibus, duos absentia uni præsentia anno generaliter æquivalere; & propterea præscriptionem adversus dominum, qui post octo præsentia & duos absentia annos reversus est, unò : adversus eum, qui post sex præsentia & quatuor absentia annos reversus est, duobus annis compleri : & nequaquam opus esse, ut priori duobus, posteriori autem casu quatuor adhuc annis rei possessio continuetur. Cui TT. sententia eò libentiùs subscribo ; quòd eam cum Azone in *Rubric. C. de Præscript. longi temp. Jordano Lucubrat. Lib. 14. Tit. 24. n. 339. Barbosa in l. Sicut 3. C. de Præscript. 30. vel 40. annor. num. 183. Antonell. de Temp. Legali Lib. 2. cap. 67. n. 2. & 3.* & aliis subtili suo calculò approbàrit, imò vindicàrit Magnificus D. Collega Dominic. Bassus *Justinian. decis. 46. n. 9.* quia, ut hic Doctor probè advertit, si adversus eum, qui post sex præsentia & quatuor absentia annos reversus est, non duo : & adversus eum, qui post quatuor præsentia & sex absentia annos rediit, non tres duntaxat : sed priori casu quatuor & posteriori sex integri anni ad præscriptionem complendam exigentur, priori quatuor & posteriori casu sex integri anni omnino subducerentur, & præscriptio priori quatuor, posteriori verò casu sex annis suspenderetur ac dormitaret. Imò, sequeretur, quòd post quinque præsentia & octo absentia annos reversus possessionem aliis octo : & post quatuor præsentia & novem vel decem absentia annos reversus eandem aliis novem, vel omnino decem annis ad complendam præscriptionem deberet continuare ; itaque non absentia duntaxat, sed aliquot etiam, vel penè omnes præcedentis præsentia anni

interirent, & inutiles evaderent : quas & similes sequelas à Justiniani mente alienas, & omnino absurdas laudatus D. Collega meritò censuit *n. 8.* quia *Aub. & Cap. 8. c. 11.* Imperator ab eo, qui post inchoatam præscriptionem abest, tot annos, quot abfuit, ultra decennium additici solùm voluit, quando præscriptio in absentia completur ; cum aliis continuatione possessionis tempore absentia adversus eum, qui ante completam præscriptionem redit, præscribenti omnino inutilis redderetur : nulla autem ratio sit, cur tali casu inutilis reddita sit, quæ in absentia continuatione profuisset.

Tertiò, eadem res ac bona immobilia adversus Ecclesiam Romanam non nisi centum annis præscribuntur, *Arch. Quas actiones, c. Ad audientiam. Com nobis c. 1. c. Si diligenti 17. & c. In re 6.* in cujus tamen fine excipiuntur bona hæreticorum : qui, dum viverent, Catholicis putabantur ; talia enim ab eorum filii & aliis possessoribus 40. annis præscribuntur : quantumvis ad Ecclesiam Romanam pertinere debuissent. Unde

Dubium oritur, an centenaria præscriptione etiam gaudeant Ecclesie exemptæ. Affirmant Archidiaconus *in c. In c. 1.* quòd immediatè subjectæ sunt Ecclesie Romanæ ; negat Baldus *in Arch. c. 1.* & Guido *Pap. decis. 36.* quòd nulli Ecclesie Romanæ privilegio omnes exemptos gaudere, nullam sit expressum : & contrarium inde satis liqueat ; quòd istorum aliqui centenaria præscriptione specialiter sint muniti. Quorum in speciem pugnantis sententias in concordiam alii reducunt ope distinctionis ; vel enim, inquit, agitur de tollendo ipso jure exemptionis, vel de aliis rebus & juribus Ecclesiarum exemptarum. Si posterius, contra eas speciali privilegio non munitas perinde, ut contra non exemptas

emptas quadraginta annis præscribi, mox
 91. statuetur. Si prius, ut Ecclesia, Monasterium exemptum Episcopo subijciatur, necessaria est præscriptio centum annorum: non quidem vi privilegii ipsi Ecclesie vel Monasterio competentis: sed; quòd contra exemptionem militans subjectionis præscriptio cedit in præjudicium Ecclesie Romanæ, munitæ privilegii centenariæ præscriptionis: cuius interest, multos habere exemptos, & sibi immediatè subiectos. *Clement. Pastoralis 2. de Sent. & re judic.* Unde Ecclesia inferior exempta, licet non suo, Papæ tamen sive Ecclesie Romanæ jure se tueri potest contra Episcopum, ut cum Panormit. in c. *Ad audientiam cit. num. 12. Felino ibid. n. 17. & aliis, Rotæ etiam Decis allegatâ, docet Cochier de Jurisdic. Ord. in Exempt. Lib. 3. q. 12. à n. 4.*

92. Quartò, eadem res ac bona contra Ecclesias inferiores, Monasteria, hospitalia, cæteraque sacra & religiosa loca præscribuntur quadraginta annis, *Auth. est. c. De quarta q. 5. c. Ad aures 6.* quòd privilegii etiam gaudent ejusmodi res ac legata pauperibus relicta; quia his relicta ejusdem conditionis sunt cum iis, quæ Ecclesiis relinquuntur, *l. fin. C. de SS. Eccles. & Novell. 131. cap. 9. Panormit. in c. De quarta cit. n. 7. & Covarruvias in Reg. Possessor p. 2. §. 2. num. 3. V. Imò & hæc.*

Non obstat; quòd *Novell. 9.* sicut Romanæ; sic etiam inferioribus Ecclesiis centenaria præscriptio indulta sit à Justiniano; quia constitutio illa quoad Ecclesias inferiores ab eodem Imp. revocata & abrogata est *Novell. 111.* non etiam quoad Romanam, ut colligitur c. *Cum vobis cit. verbis, Tam Legali, quàm Canonica sit definitio statutum, & ex verbis, Veneranda Leges Romana,* quæ habentur *can. fin. 16. q. 3. Barboia in c. Cum vobis cit. n. 2.*

Dubium hòc locò moveri solet, an
 93. quadragenariæ præscriptionis privilegiù Ecclesiis, Monasteriis &c. etiam competat adve-sus alia ejusmodi loca & causas pias. Negant id aliqui apud Barbosam in c. *Ad aures cit. n. 3. in fine;* quòd privilegiatus privilegii suo non utatur, vel defendatur contra pariter privilegiatù, ut habet Regula desumpta ex *l. Sed & milites §. pr. ff. de Excusat. Tur. & l. Astidius 12. §. 1. in fine, C. Qui potior in pign.* Sed melius cum Panormit. in c. *Ad aures cit. n. 2. Balbo p. 1. pr. p. 5. pr. n. 4. Covarruvias cit. n. 3. Tiraquell. Privileg. causa pia 26. Barboia l. cit. affirmat, propter c. Auditis 3. de in Integ. restit. c. De quarta, c. Ad aures cit.* aliorumque passim obviatorum textuum casus, & c. *Illud §. claram decisionem: quibus allegata Regula minime adversatur, cum; quia isti locus eò solùm casu est, quòd privilegiatoris utriusque causa par est: quòd non accidit in casu proposito; Ecclesia enim, contra quam præscribitur, de damno vitando, præscribens autem de lucro captando certat: tum verò; quòd tali casu privilegiatus cum privilegiato non concurrat; cum nullum privilegium concessum sit Ecclesie præscribenti: sed eò duntaxat, adversus quam præscriptio inchoatur; quia, ut Panormit. l. cit. advertit, Ecclesia privilegiata est, non quoad activam, sed passivam tantùm præscriptionem; ne per hanc res suas & jura minori, quàm quadraginta annorum, spatiò amittat.*

Quintò, quoad easdem res & bona
 94. immobilia Monasteriâ Ordinis S. Benedicti & S. Salvatoris sexagenaria: Ordo Cisterciensium in Germania, uti etiam Ordines Mendicantes centenariâ præscriptione gaudent, ex privilegio Eugenii IV. Leon. X Pii IV. testibus Haunold. cit. *Tract. 5. num. 300. & Donato Tom. 1. Q 9 q* *Prax. Rec*

Prax. Regular. p. 1. Trañ. 12. q. 10. n. 6. & 10.

95. Casu tamen, quò res immobilis privati præsentis, postquam ab isto, titulum habente, præscribi cæpta est quinquenio, spectare cœpit ad Ecclesiam Romanâ inferiorem & speciali privilegio non munitam, ad complendam ejus præscriptionem non sufficiet aliud quinquenium; neque tamen etiam 30. sed 20. duntaxat anni requirentur. Si verò postea ad Ecclesiam Romanam, quinquaginta: & si ad Monasterium Ordinis S. Benedicti spectaret, triginta anni necessarii forent; ut, sicut inter privatos duo absentia uni præsentia, ita cum adversus privatum cœpta præscriptio contra Ecclesias currere incipit, uni anno adversus privatum currenti, contra Romanam decem, contra Ecclesias istâ inferiores quatuor & contra Monasteria Ordinis S. Benedicti currenti, sex anni æquiparentur, ut *arg. Aurb. Si quis cit.* cum Panormit in *c. De quarta cit. num. 20.* notant *cit.* Sylvester *q. 7. Lessius cap. 6. n. 25. Molina disp. 27. num. 5. & Haunold. n. 302.*

96. Sextò, centenaria præscriptione munita etiam sunt Civitates quoad quæcunque bona, tam mobilia, quàm immobilia, ipsis donata, legata, aut vendita, sed nondum tradita, *l. Ut Inter 23. pr. V. Si ve itaque, C. de SS. Eccles. cujus dispositionem per Novell. 111. quoad ipsas non correctam, cum Covarruvia *cit. §. 2. n. 15. & aliis censent Palao Trañ. 31. disp. Unica, p. 22. §. 12. num. 5. & Rath. *cit. cap. 5. n. 40.* quòd istius Novellæ correctorio Jure de Civitatibus expressè nihil innovatum, ac proinde locus sit *arg. c. Cum expediat 29. de Elect. in 6. & l. Præcipimus 32. in fine, C. de Appellat.***

Idem Civitatum privilegium DD. passim extendunt ad Oppida & Pagos; ut

his donata, legata, aut vendita, & nondum tradita, non nisi centum annis præscribantur; & multò magis ad Provincias ac Regna; ut illæ & hæc quoad bona Principatui, vel Regni Corona, ut vocant, incorporata centenariæ præscriptionis munimine defendantur. Hactenà adeò liberalis extensio qua ratione nitatur, non satis assequor; cum *l. Ut inter cit.* quâ à Civitatibus ad Provincias ac Regna argumentum ducitur, non generaliter de quibuscunque, sed iis duntaxat bonis loquatur, quæ civitatibus per donationem, legatum, aut fideicommissum & venditionem obvennerunt, & tradita nondum sunt. Unde, sicut, quod ex *l. cit. 27.* ad hujusmodi Provincia aut Regno debita, expeditum: ita, quod generaliter ad omnia etiam incorporata bona ducitur, infirmum est argumentum, per tradita à Cravetta *de Antiq. Temp. p. 4. §. Absolutia à n. 40. Covarruvia §. cit. n. 15. & cit. Rath. cap. 5. n. 42.* Unde

Dubium oritur, quanto ergo tempore cætera Principatûs & Regni bona juraque præscribantur. Non est autem hic sermo de Juribus Principi competentibus in signum & recognitionem supremæ potestatis; cum ista præscriptioni obnoxia non sint, *l. Comperit. 6. C. de Præscript. longi temp.* Neque etiam de Juribus, ipsi reservatis ratione Dignitatis; nam etiam adversus hæc, si inferioribus communicari non soleant, ut leges condendi, non admisa exceptione vel appellatione remota procedendi, & causas ita committendi, sententiam, quæ in rem judicatâ transit, revocandi &c. potestas, præscriptionem non procedere, ex communi aliorum sensu advertunt *cit.* Molina *disp. 75. num. 15. & Palao §. 14. n. 7.* Si autem aliquando, licet rarò, per viam privilegii inferioribus concedi & communicari soleant, ut vestigalia & tributa

tributa imponendi, legitimos natalibus, & infames integro statui restituendi, ætatis veniam concedendi, malefactores ultimo supplicio afficiendi &c. potestas, à vestigialibus & tributis immunitas &c. ea quidem præscribi: sed propter Juris resistentiam non possunt, nisi centum aut verius quadraginta annis cum titulo, vel tempore immemoriali, ut *arg. c. Super quibusdam 26. pr. V. Præterea, de V. S. & c. 1. hic in 6. cum Covarruvia §. cit. n. 3. Lessio cit. cap. 6. num. 14. & aliis volunt laudati Rath, num. 43. lit. A. & Palao num. 7.*

Sed de bonis, quæ Principi non Principatus, sed privatorum jure competunt: ut villæ, prædia, tam urbana, quam rustica, domus, horti, vineæ, pascua, Sylvæ, piscinæ &c. jam tradita & possessa; de tempore enim, quò hujusmodi Principum bona præscribuntur, admodum variant DD. sunt enim, qui ea centum annis, cum Molina *disp. 74. n. 4. vel quadragenario cum titulo, vel immemorialis temporis lapsu præscribi velint cum Boerio q. 264. n. 25. Verùm, quia ex l. cit. ad bona jam tradita & possessa non rectè argui, jam monuimus: & de quadragenaria ejusmodi bonorum præscriptione clarus textus in Jure non habetur, Principem quoad ea privatorum jure ceteri: neque ampliori, quàm istos præscriptionis privilegio defendi, cum Baldo in l. Jam pridem 2. pr. C. Communia, de Usucap. Cravetta h. cit. n. 33. & Covarruvia §. 2. n. 15. satis probabiliter volunt *cite. Rath, num. 43. & Haunold, n. 303.**

101. Septimò, bona vacantia, sive mobilia sive immobilia sint, ex morte alicujus, sine legitimis heredibus defuncti, fisco Seculari debita, diversimodè: & quidè, si isti tradita jamque incorporata sint, non nisi quadraginta annis præscribuntur, l. Omnes

4. C. de Præscript. longi temp. Covarruvas *cit. p. 2. §. 2. num. 7. & cit. Molina. disp. 73. n. 2.* Si verò ei denunciata quidem, sed nondum tradita, vel occupata, à bonæ fidei possessore quatuor annorum spatium, etiam sine titulo, l. 1. C. de Quædrien. præscript. & l. Inter 10. ff. de Divers. temp. præscript. *cit. Molina num. 8. & Bruneman. in l. 1. cit. n. 3.* Si ei etiam denunciata non sint, ut cætera privatorum bona, cum titulo mobilia trienniò: immobilia inter præsentis decenniò & vicenniò inter absentes: sine titulo autem tricenniò præscribuntur, l. Quamvis 18. junctâ Glosâ V. Diutina. ff. de Usucap. *cit. Covarruvas §. 2. n. 8. Molina disp. 73. an. 2. & Haunold. n. 290. & 292.*

Dixi autem; Vacantia, & Fisco Seculari. Prius; quia vacantia ob delictum, v. g. ob non solum vestigial commissâ & fisco addita bona à reo istiusque hæredibus quinquenniò præscribuntur; ut hoc elapsò actio fisci penitus extinguatur, l. Neque 2. C. de Vestigial. & commiss. Posterius; quia ad fisco Ecclesiasticum 102. delata bona, saltem immobilia, etiam si occupata, tradita & denunciata non sint, adversus Ecclesias inferiores quadraginta, & adversus Romanam centum annis præscribuntur, per textus pro quadragenaria & centenaria præscriptione allegatos, exceptò casu c. 1. in 6. Panormit in c. Cum vobis *cit. n. 9. & Haunold. cit. n. 292.* quod tamen, non contemnenda ratione motus, Molina in dubium vocat l. cit. n. 9.

Octavò, quando rem aut jus aliquod præscribenti, (sicut v. g. Episcopo jurisdictionem in Ecclesiam vel Monasterium diocesis alienæ, Ecclesiæ decimas intra fines alienæ Parochiæ, inferioribus immunitatem à tributis, vel ista aut vestigalia imponendi potestatem & cætera Principi, reservata, quæ aliquando, sed

Qq 9 a rarò, com-

zard, communicari solent, præscribentibus) resistit Jus commune, aut alia malæ fidei præsumptio contra eum est, ad præscriptionem complendam necessaria est possessio quadraginta annorum cum titulo, aut, isto deficiente, omnino immemorialis, sive tanti temporis, cujus initii memoria non existit, ex famigerato Bonifacii VIII, c. 1. in 6. Ubi

104. Dubium & magni in praxi usûs quæstio est, quodnam tempus censeatur immemoriale. Et si enim tale tempus & possessionem omnes vocent, cujus initium hominum memoriam excedit, juxta tal. In Summa 2. §. 7. ibi *Cujus initii memoria non extat, ff. de Aqua pluvia §. 1. Hoc jure 2. §. 4. ibi, Cujus origo memoriam hominum, qui vivunt, excedit, ff. de Aqua quoida. §. est. hominum etiam memoriam tempus & possessio excedere censetur, si excedat centum annos; quod vita hominum ultra hos annos extendi non præsumatur, l. An usus fructus*

105. §. 6. ff. de Usufructu & quemad. Non tamen omnes conveniunt in ejus à centenariio discrimine; cum non desint & à Georg. Everardo Vol. 1. Consil. 8. num. 6. longo ordine referantur DD. qui immemoriale tempus & possessionem cum centenaria confundant, & illius clara probatione etiam illam censeant demonstratam.

Sed parùm solidè, cum; quia cum centenariæ possessionis probatione stare potest probatio, eam non esse immemoriam; si nimirum eam ante centum & quinque, decem vel quindecim annos fuisse penes alium, aut possessionem ante centum annos inchoatam, per instrumentum aut testes de auditu probetur: tum verò, quia ad præscriptionem etiam centenariam, quando præscribenti resistit Jus commune, aut alia vehemens malæ fidei præsumptio contra eum stat, necessarius

est titulus, quem immemorialis non existit, c. 1. in 6. cum ipsa possessio tanto tempore & bona fide continuata, habeat vim tituli & privilegii à Summo Principe concessi, §. Præterea §. 1. cit. imò eà legitimè probatà melior de mundo Titulus nequeat allegari, Glossa in c. 1. cit. V. Titulus, §. V. Nisi, Panormit. in c. Pervenit §. de Censibus n. 3. Cravetta §. Absolutis cit. n. 9. Balbus p. 2. p. 3. g. 6. num. 17. & Covarruvias cit. §. 3. num. 8.

Meliùs itaque alii ad immemoriam possessionem exigunt; ut non solum memoriam hominum, sed etiam centum annos excedat: atque insuper; ut de eius initio non constet. Secundùm quos proinde immemorialis non est possessio, cujus initium quidem ignoratur, sed tamen scitur; id ultra centum annos non extendi; quod eam, vg. ante 80. vel 50. annos, fuisse penes alium, aut penes modernum possessorem non fuisse, probetur. Neque etiam talis possessio est, quæ centum quidem annos excedere scitur, si de ejus initio vitioso, vg. quod à violenta invasione, invalida donatione &c. initium acceperit, legitimè probetur, cit. Cravetta n. 60. Molina disp. 76. n. 1. Palao §. 12. n. 9. & Pirrhing ad hanc Rubricam num. 127.

Neque tamen hinc legitimè infertur, immemoriam non esse possessionem, quam multò ante centum, puta ante ducentos, vel trecentos, aut mille annos, penes modernum non fuisse, constat; quia nihilominus immemorialis est, si eam neque centum annis esse breviorē: neque, quando inchoata sit, probetur, cit. Molina n. 3. & Pirrhing n. 128.

Dubium ulterius est de probatione possessionis immemorialis: quæ diversità est ab ea, quæ centenaria probatur.

Istius enim sive centum annorum possessio-

possessionis legitima probatio habetur, quando rei possessionem à centum annis, antequam super ea lis moveretur, sine interruptione continuatam, ostenditur per instrumenta, vel per testes, jam quidem mortuos, sed quorum attestaciones ante obitum ad perpetuam rei memoriam legitime receptæ & in scriptis sunt redactæ, juxta *c. fm. pr. Ut lite non contest.* vel etiam per testes vivos, qui possessionem ante centum annos inchoatam, ex majorum relatione & fama publica à se cognitum: vel, si, quod rarissime, aliquando tamen, contingit, centum annos ipsi pluribus & saltem octo, vel decem annis exceſſerint, & de suo visu testificentur, Panormit. *in c. Cum vobis cit. n. 5. Covarruvias §. cit. n. 9. & Molina disp. 76. n. 4.*

108. Illa autem, sive possessio immemorialis, per scripturas raro & legitime non probatur: nisi ex valde antiquæ sint & possessionem hominum memoriam excedere asseverent, Antonell. *de Temp. Legali lib. 2. cap. 112. n. 5.* Plerumque autem probari consuevit per testes: quorum depositionibus ut, possessionem hominum memoriam excedere, evincatur, exigi solet Primò; ut testes, eam 40. annis penes aliquem extitisse, à se visum testificentur: & propterea à DD. requiri passim solet, ut testes tempore litis motæ 54. ætatis annum exceſſerint, ex ratione; quòd id, de quo testificantur, ipsis jam puberibus debuerit accidisse. Verùm quia, licet testis esse nequeat, qui pubes non est, *l. Testium 3. §. 5. & l. Invisi 19. §. 1. ff. de Testibus*, pubes tamen, quando Jus aliud specialiter non exigit, de iis etiam, quæ in pupillari ætate vidit, testificari potest, secundum Glossam *in §. 5. cit. V. Impuberes*, Bartol. *ibid. n. 2.* Panormit. *inc. Cum noli. cit. n. 6. & Farinacium Prax. Criminal. q. 58. n. 53.* in testibus, de 40. annorum possessione visu à se cognitâ, deponenti-

bus 50. aut etiam 48. ætatis annum sufficere, volunt *citt. Molina n. 4. Palao n. 10. & Pirrhing n. 129.* Secundò; ut iidem deponant, ita se semper vidisse, à majoribus suis audivisse, & contrarium, sive, possessionem penes eundem aliquando non fuisse, aut aliquando fuisse penes alium, à se nunquam visum, neque à majoribus aliquando auditum. Tertio; ut iidem, à le ex comuni opinione famæque & voce publicâ cognitum, asseverent. Ita DD. *citt. cum Glossa fm. in c. 1. cit. Franco ibid. n. 15. Cravetta cit. p. 4. V. Matruvia, n. 38. Balbo cit. q. 6. n. 24. Covarruvias §. cit. n. 8. Moneta de Decimis cap. 5. q. 8. n. 76. & Antonello cap. cit. n. 1.*

Neque hinc sequitur, possessionem & præscriptionem immemoriam esse centenariâ minorem; quòd illius probatio legitima habeatur, si testes 54. imò 48. annos excedant, & de 40. annis deponant: cujusmodi testium depositionibus possessio ac præscriptio centenaria probata non censetur; ac proinde ista major & difficilioris, quàm illa, sit probationis, ut ex *citt. DD.* voluit Cravetta *§. Absolutis, à n. 2.*

Sed perperam; quia ut *citt. Covarruvias n. 10.* advertit & supra dictum est, probatione centenariæ probata non est possessio immemorialis, si centenariâ majoris possessionis initium ostendatur: & quando præscribenti Jus resistit, non sufficit centenaria; cum tamen sufficiat possessio immemorialis. Neque aliud evincit ratio Cravettæ; quia, licet à testibus, de immemoriali possessione deponentibus, non exigatur; ut eam centam annis longiorem fuisse, expressè asseverent: de hoc tamen sufficientem fidem faciunt, si illam penes eum, pro quo deponunt, 40. annis & antè semper fuisse, cum ex visu proprio, tum ex auditu & relatione majorum, qui idem viderunt, &

Q 9 3

ab aliis

ab aliis majoribus suis audierunt, & ex fama atque existimatione publica cognitum: & contrarium neque à se, neque à majoribus suis unquam observatum, testificentur; cum in tempore possessionis, attestationibus assertò, centum anni includi præsumantur, ut rectè observat Covarruvias *l. cit.*

ARTICULUS VI.

De Tempore Præscriptionis rerum Incorporalium.

SUMMARIUM.

110. Res incorporales varia sunt.
111. Beneficium contra Rectorem olim 10. aut 20.
112. Hodie trium annorum pacificè possessione.
113. Etiam quoad ipsius titulum acquiritur.
114. Jurisdictio in Ecclesiam aliquando 40. annis sine titulo.
115. Aliquando cum isto, vel tempore immemoriali præscribitur.
116. Tam privative, quam cumulative.
117. Servili conditioni 10. aut 20. annis præscribitur.
118. Eodem tempore ordinariè servitutes mixta.
119. Et reales, diversimodè tamen, acquirantur.
120. Imò & amittuntur.
121. Non eodem tamen modo Rustica & Urbana.
122. Actiones Civiles ex contractu 30. annis tolluntur.
123. Hypothecarià.
124. Et nonnullis aliis exceptis.

125. *Censum vel pensionem annuam est. gendi juri,*

126. *Et ipsis quoque censibus præteritis ac futuris,*

127. *Tanquam à jure illo dependentibus 30.*

128. *Actionibus verò ex delicto serè 20. annis:*

129. *Nonnullis breviori: alia nullo nunquam tempore:*

130. *Et specialis modò delictis successivis & connexis præscribitur.*

Res incorporales aliæ sunt Spirituales, hisque annexa: ut beneficia, officia & jurisdictio Ecclesiastica, jus decimandi, eligendi, Patronatus &c. aliæ merè Temporales sunt; ut servitutes, actiones, obligationes &c. De priorum fere alibi, exceptis beneficiis & jurisdictione: Hoc proinde locò de istorum, & posterioris generis incorporalium præscriptionibus agetur.

Primò itaque beneficia Ecclesiastica quæcunque antiquò, instar immobilium, cum titulo 10. aut 20. annis: sine titulo 30. annis, saltem contra clericum verum ejus rectorem poterant præscribi, Balbus *de Præscript. p. 1. pr. p. 5. q. 10. m. a.* Covarr. *in Reg. Possessor p. 2. §. 10. n. 9.* & Molina *Tract. 2. de J. & J. disp. 70. n. 1.*

Novò autem Jure Regulæ de Triennali possessore, quæ est 37. *Cancelaria Apostolica*, beneficia illa contra quemcunque impetitorem triennio præscribuntur ab iis, qui ipsa tantò tempore, bonâ fide & cum titulo colorato, scilicet Apostolicâ vel Ordinariâ provisione, aut aliâ quacunque dispositione eorum, ad quos pertinet, sine Simoniaco ingressu possederint: dummodo in iis, si dispositioni sedis Apostolicæ ex aliqua reservatione generali, in Corpore Juris clausa, reservata sunt, se non intruserint. Ubi

Dubium